

STEVE BERRY

TEMPLÁŘSKÉ
DĚDICTVÍ

STEVE BERRY

TEMPLÁŘSKÉ
DĚDICTVÍ

2017

Copyright © 2006 by Steve Berry
Translation © 2006, 2017 by Zdeňka Vaníčková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TEMPLAR LEGACY,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2006,
přeložila Zdeňka Vaníčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykové redaktorky: Hana Pernicová a Hana Kneblová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání třetí
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červenci 2017

ISBN 978-80-7498-223-1

Pro Elizabeth,

navždy.

PODĚKOVÁNÍ

Měl jsem štěstí. Tým, který v roce 2003 připravoval k vydání můj první román *Jantarovou komnatu*, vydržel pohromadě. Málo spisovatelů se může pochlubit takovým přepychem. Takže opět je namístě spousta díky. Především Pam Ahearnové, mé agentce, která mi od začátku věřila. Dále báječným kamarádům v nakladatelství Random House: Gině Centrellové, výjimečné vydavatelce; Marku Tavanimu, na svá léta velice moudrému editorovi (a taky dobrému příteli); Ingrid Powellové, na kterou je vždycky spolehnutí; Cindy Murrayové, která dělá přímo divy, abych v tisku vypadal dobře (což je úkol nad úkoly); Kim Hoveyové, která na trhu operuje se zručností a přesností chirurga; Becku Stvanovi, talentovanému umělci, jemuž vděčím za nádhernou obálku; Lauře Jorstadové, redaktorce s ostrížím zrakem, která mě staví do latě; Crystal Velasquezové, editorce, která den za dnem sleduje produkci; Carole Lowensteinové, která opět udělala ze stránek perly; a konečně všem lidem v propagaci a prodeji – bez jejich úžasné práce by nebylo možné dosáhnout naprosto ničeho.

Zvláštní poděkování patří jednomu z „děvčat“, Daivě Woodworthové, která pokřtila Cottona Maloneho. Ale nemohu zapomenout na má dvě „další děvčata“, Nancy Pridgenovou a Fran Downingovou. Inspirace, kterou jsem od těch tří načerpal, mě provází den za dnem.

A něco osobního. Do neuvěřitelných zkoušek a strastí, které se objevily během tvorby této knihy, vnášela dennodenně radost má dcera Elizabeth. Je skutečně poklad.

Tato kniha je pro ni.

Navždy.

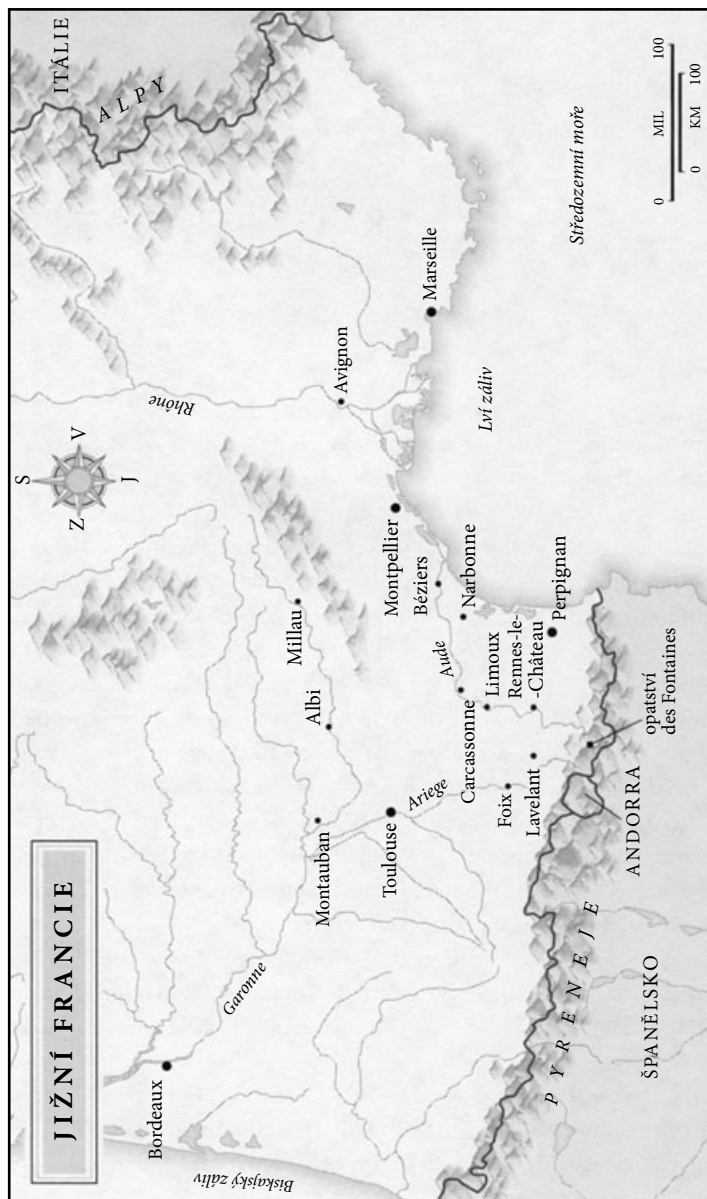
Ježíš řekl:

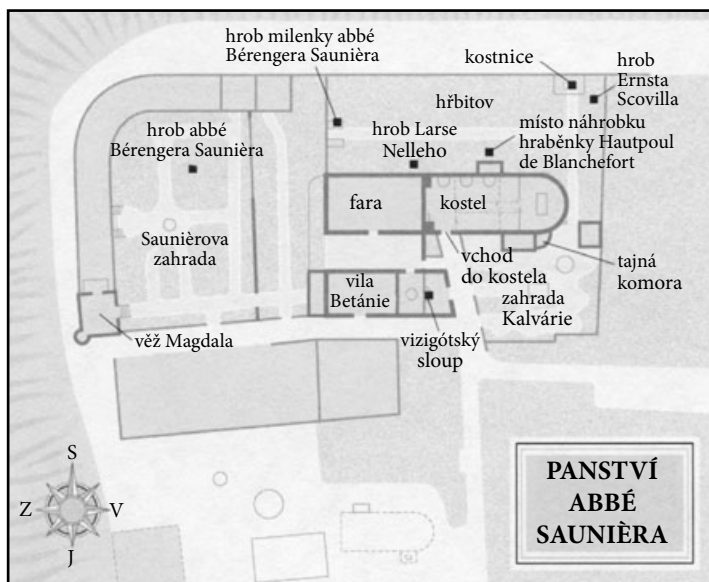
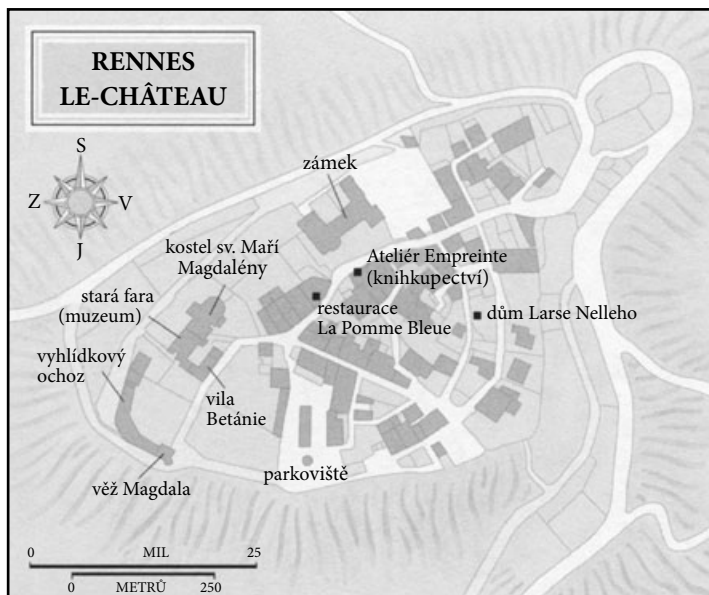
*„Poznej, co máš před očima, a co je ti skryto, se ti odhalí.
Neboť není nic skrytého, co nebude odhaleno.“*

TOMÁŠOVO EVANGELIUM

„Slouží nám dobře, ten mýtus o Kristovi.“

PAPEŽ LEV X.

PROLOG

PAŘÍŽ, FRANCIE
LEDEN 1308

Jacques de Molay toužil po smrti, ale věděl, že se spásy nikdy nedočká. Byl dvacátým druhým velmistrem Chudých rytířů Kristových a templu Šalomounova, řádu, který existoval pod Boží ochranou dvě stě let. Ale poslední tři měsíce byl velmistr, podobně jako pět tisíc jeho bratrů, vězněm Filipa IV., krále Francie.

„Vstaň,“ nařídil mu Guillaume Imbert od dveří.

Molay zůstal ležet na lůžku.

„Jsi opovážlivý, dokonce i tváří v tvář své vlastní smrti,“ řekl Imbert.

„Odvaha je asi všechno, co mi zůstalo.“

Imbert byl zlomyslný muž, jehož koňský obličej se zdál – jak si Molay všiml – stejně necitelný jako tvář sochy. Byl nejvyšším inkvizitorem Francie a osobním zpovědníkem Filipa IV., což znamenalo, že mu král poprával sluchu. Přesto se Molay mnohokrát sám sebe ptal, co kromě pohledu na bolest dokáže duši tohoto dominikána potěšit. Ale věděl, co ho popudí. „Neudělám nic z toho, co chcete.“

„Už jsi udělal víc, než myslíš.“

Byla to pravda a velmistr znovu litoval své slabosti. Imbertovo mučení po zatýkání z 13. října bylo brutální a mnoho bratrů se přiznalo k vině. Molay se otrásl při vzpomínce na své vlastní přiznání – že ti, kteří byli přijímáni do řádu, zapřeli Ježíše Krista a plivali na kříž na znamení pohrdání. Molay byl dokonce tak zlomený, že napsal dopis s výzvou bratrům, aby se přiznali jako on – a značný počet jich poslechl.

Ale právě před několika dny do Paříže konečně dorazili emisaři Jeho Svatosti Klementa V. Papež byl známý jakožto Filipova loutka, a proto dal Molay loňského léta přivést do Francie zlaté floriny a dvanáct vozů tažených koňmi naložených stříbrem. Kdyby se něco semlelo, chtěl si s těmi penězi vykoupit královu přízeň. Jenže Filipa podcenil. Král netoužil po dílčím zisku. Chtěl všechno, co rád vlastnil. A tak byly smyšleny žaloby z kacířství a během jediného dne byly uvězněny tisíce templářů. Papežovým vyslancům Molay oznámil, že templáři byli mučeni, a veřejně odvolal své přiznání, ačkoliv věděl, že to vyvolá odvetu. Prohodil: „Filip teď nejspíš trne, aby se neukázalo, že papež má charakter.“

„Není moudré útočit na svého věznitele,“ řekl Imbert.

„A co by bylo moudré?“

„Dělat to, co chce.“

„A jak se pak zodpovím svému Bohu?“

„Zodpovídat se budeš stejně, a ze spousty věcí. Ty i ostatní templáři.“

Imbert promlouval svým obvyklým kovově znějícím hlasem, z něhož nezazníval ani náznak citu.

Molay už v rozhovoru nechtěl pokračovat. Během po-

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

sledních tří měsíců přetrpěl nekonečné výslechy a odpírání spánku. Znovu a znovu ho poutali do okovů, natírali mu chodidla tukem a pálili je ohněm, natahovali ho na skřípec. Byl nucen sledovat, jak opilí věznitelé mučí ostatní templáře, z nichž naprostá většina byli pouze statkáři, diplomaté, bankéři, řemeslníci, námořníci, úředníci. Styděl se za to, co ho už donutili říci, a byl odhodlán neudělat dobrovolně nic dalšího. Ležel na páchnoucím lůžku a doufal, že jeho věznitel odejde.

Imbert vydal pokyn, dva strážci se protáhli dveřmi a neuvale postavili Molaye na nohy.

„Vezměte ho s sebou,“ nařídil.

Velmistr de Molay byl vězněn v pařížském Templu od minulého října. Vysoká pevnost se čtyřmi vížkami byla hlavním sídlem templářů – finančním střediskem – a nebyla v ní žádná mučírna. Imbert musel improvizovat, a tak změnil v místo nepředstavitelného utrpení kapli – tam Molay během posledních tří měsíců býval často.

I teď ho dověkli do kaple a postavili doprostřed černobíle kostkované dlažby. Právě tady, pod klenbou posetou hvězdami, bylo mnoho bratrů přijato do řádu.

„Na tomhle místě,“ řekl Imbert, „se prý prováděly vaše nejtajnější obřady.“ Francouz, oblečený do černého roucha, došel k jedné straně dlouhé místnosti, k tesané schránce, kterou Molay dobře znal. „Prozkoumal jsem obsah téhle schránky. Je v ní lidská lebka, dvě stehenní kosti a bílý pohřební rubáš. Podivné, ne?“

Molay na to nehodlal nijak reagovat. Místo toho si v duchu říkal slova, která pronášel každý uchazeč, když byl přijímán do řádu. *Vytrpím vše, co je milé Bohu.*

„Mnoho tvých bratrů nám řeklo, k čemu byly tyto věci používány.“ Imbert zavrtěl hlavou. „K jakým nechutnostem to váš řád dopracoval!“

Molay už to nevydržel poslouchat. „Zodpovídáme se pouze našemu papeži, jako služebníci služebníku Božímu. On jediný nás soudí.“

„Váš papež podléhá mému pánu. Ten vás nezachrání.“

Byla to pravda. Papežovi vyslanci sice vzali na vědomí, že Molay odvolal svá přiznání, ale pochybovali, zda se tím na templářově osudu něco změní.

„Svlékněte ho,“ nařídil Imbert.

Vzápětí mu strhli z těla halenu, kterou měl na sobě ode dne, kdy ho uvěznili. Nebyl tak docela nerad, když ji viděl padat k zemi, protože špinavá látka páchla výkaly a močí. Ale řád zakazoval bratrům odhalovat svá těla. Věděl, že inkvizice ráda zbavuje své oběti oblečení, a tím i důstojnosti, a tak si umínil, že si to ponížení nebude připouštět. I ve svých šestapadesáti měl pořád pevné tělo. Stejně jako všichni bratři rytíři o sebe pečoval. Stál tu hrdě a vzpřímeně a jen se zeptal: „Proč mě ponižujete?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Imbert naoko nechápavě.

„Toto místo bylo místem bohoslužby, přesto jste mě svlékli a hledíte na mou nahotu, i když víte, že templářům se takové počínání příčí.“

Imbert se sklonil, otevřel schránku a vyndal dlouhé bílé roucho. „Proti vašemu skvělému řádu bylo vzneseno deset žalob.“

Molay je všechny znal. Zahrnovaly neuznávání svátosti, nemorálnost, modloslužebnictví a podporování homosexuality.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

„To, co mě znepokojuje nejvíc,“ řekl Imbert, „je váš požadavek, aby každý z bratrů popřel, že Kristus je náš Pán, a aby poplival a pošlapal svatý kříž. Jeden z tvých bratrů nám dokonce vyličil, jak někteří močili na obraz našeho Pána Ježíše na kříži. Je to pravda?“

„Zeptej se toho bratra.“

„Bohužel, podlehl při zkoušce těla.“

Molay mlčel.

„Můj král a Jeho Svatost byli touto obžalobou pohoršeni víc než kteroukoli jinou. A ty, co by člověk zrozený pro církev, si určitě umíš představit, jak byli rozhněvani tvým zapřením Krista jako našeho Spasitele.“

„Budu mluvit jen se svým papežem.“

Imbert pokynul a dva strážci zavřeli velmistrova zápěstí do okovů, pak ustoupili a rozpráhli mu paže, aniž by brali ohled na jeho rozbolavělé svalstvo. Imbert vytáhl zpod svého roucha dűtky s mnoha řemínky. Jejich konce cinkaly a Molay spatřil, že každý je zakončen hrotem.

Imbert švihl dűtkami pod starcovy rozprážené paže a přes jeho nahá záda. Molayem projela bolest, a i když vzápětí trochu opadla, zanechala po sobě palčivou stopu. Dříve než se svalstvo mohlo zotavit, přišel nový úder, pak další. Molay nechtěl Imbertovi dopřát sebemenší uspokojení, ale bolest ho přemohla a ztrůzněně vykřikl.

„Nebudeš se vysmívat inkvizici,“ pronesl Imbert.

Molay se snažil ovládnout. Styděl se, že vykřikl. Zahleděl se do zavilých očí královského inkvizitora a čekal, co bude dál.

Imbert mu pohled opětoval. „Popíráš našeho Spasitele, tvrdíš, že byl obyčejný člověk, a ne syn Boží? Zneuctil jsi svatý kříž? Nuže, teď poznáš, co to je *trpět* na kříži.“

Další údery důtek – přes záda, hýždě, nohy. Hroty trhaly kůži, až prýštila krev.

Svět se s Molayem točil jako ve víru.

Náhle bití ustalo. „Korunujte velmistra!“ vykřikl Imbert.

Molay zvedl hlavu a pokusil se zaostřit pohled. Uviděl cosi, co vypadalo jako kruh černého železa. Z okrajů trčely hřeby, otočené špicemi dolů a dovnitř.

Strážci mu narazili korunu na lebku a vši silou přitlačili. Hřeby se mu zabořily do hlavy a z ran vytryskla krev a zmáčela mu mastné vlasy.

Imbert odhodil důtky stranou. „Odvedte ho tamhle.“

Dovlekli velmistra přes kapli k vysokým dřevěným dveřím, které kdysi vedly do jeho soukromého obydlí. Přistavili stoličku a vyzvedli ho na ni. Jeden ze strážců ho podpíral, zatímco druhý stál hned vedle, připravený zakročit, kdyby se Molay vzpíral, ale ten byl příliš slabý na odpor.

Sejmuli mu okovy.

Imbert podal jednomu strážci tři hřeby.

„Pravou ruku nahoru,“ nařídil, „jak jsme o tom mluvili.“

Vztyčili mu paži nad hlavu. Strážce přistoupil těsně k němu a Molay zahlédl kladivo.

A pochopil, co zamýšlejí.

Dobrý bože...

Pocítil, jak mu čísi prsty sevřely zápěstí a jak se špička hřebu dotkla jeho zpocené kůže. Viděl, jak se kladivo napřáhlo, a uslyšel náraz kovu na kov.

Hřeb prorazil zápěstí a velmistr vykřikl.

„Šla rána mimo žíly?“ zeptal se Imbert strážce.

„Čistě vedle.“

„To je dobře. Nemá vykrvácet.“

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Velmistr zamlada bojoval ve Svaté zemi, v bitvě u Akkonu, poslední bitvě, kterou tam templáři svedli. Vybavil si pocit, když se mu meč zařal do svalstva. Hluboko. Bolestivě. Ale hřeb v zápěstí byl něco ještě horšího.

Levou ruku mu natáhli stranou a tkání v zápěstí projel další hřeb. Molay se kousl do jazyka v marném pokusu to překonat, ale v utrpení zařal zuby příliš hluboko. Ústa se mu zaplnila krví, až ji musel polknout.

Imbert odkopl stoličku a tíha velmistrova sto osmdesát tři centimetrů vysokého těla byla teď nesena pouze kostmi zápěstí, především pravého, protože úhel levé paže vyvíjel na pravou přímo nesnesitelný tlak. V rameni něco prasklo a bolest mu zaplavila mysl.

Jeden ze strážců uchopil jeho pravou nohu a zkoumal svalstvo. Imbert zřejmě velmi pečlivě zvažil, kam hřeby zarazit – zvolil taková místa, kterými procházelo jen velmi málo žil. Potom položili velmistrovu levou nohu pod pravou a obě chodidla přitloukli ke dveřím jediným hřebem.

De Molay se už ani nezmohl na křik.

Imbert si prohlížel dílo. „Dobrá práce. Málo krve.“ Odstoupil zpět. „Tak, jako trpěl náš Pán a Spasitel, tak budeš trpět i ty. S jediným rozdílem.“

Teď Molay pochopil, proč vybrali dveře. Imbert je pomalu otevřel a pak náhle přibouchl.

Náraz smýkl tělem týraného muže na jednu stranu, pak na druhou, kývalo se na vazech vykloubených ramen, houpa-lo se na hřebech. Bolest byla taková, že by nikdy neuvěřil, že je možná.

„Je to jako na skřipci,“ řekl Imbert, „kde je možné stupňovat bolest. Také tohle má možnost ovládní. Mohu tě ne-

chat jen tak viset. Mohu tebou otáčet ve veřejích tam a zpět. Nebo mohu udělat to, co jsi právě zakusil, což je ze všeho nejhorší.“

Svět se Molayovi míhal před očima, sotva mohl dýchat. Křeče mu stahovaly všechny svaly. Srdce mu divoce tlouklo. Po kůži se mu řinul pot a bylo mu jako v horečce, připadalo mu, že má tělo v plamenech.

„I teď se vysmíváš inkvizici?“ zeptal se Imbert.

Molay chtěl Imbertovi říci, že nenávidí církev za to, co dělá. Že se mu příčí slabý papež, kterého ovládá zkorumpovaný francouzský král a kterému se nějak podařilo udržet se na špičce největší náboženské organizace, jakou člověk kdy poznal. Templářský řád čítal patnáct tisíc bratrů roztroušených po Evropě. Patřilo mu devět tisíc panství. Tahle skupina bratrů kdysi ovládala Svatou zemi a přetrvala dvě stě let. Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova byli vtělením všeho dobrého. Ale úspěch přinesl závist a on, jako velmistr, měl lépe předvídat dopad politických bouří kolem sebe. Měl být méně neústupný, poddajnější, ne tak přímý. Díkybohu, že předpokládal aspoň něco z toho, co se již stalo, a že učinil opatření. Filip IV. nikdy neuvidí jedinou unci templářského zlata a stříbra.

A nikdy neuvidí ten největší poklad ze všech.

Molay posbíral zbytky energie a pozvedl hlavu. Imbert vytušil, že chce promluvit, a přistoupil blíž.

„Čert tě vem,“ zašeptal Molay. „Čert vem tebe a všechny, kteří napomáhají tvému ďábelskému dílu.“

Hlava mu sklesla na hrud'. Uslyšel Imberta zavolat, aby přibouchli dveře, ale bolest byla tak intenzivní a zaútočila na jeho vědomí z tolika směrů naráz, že omdlel.